

Janik László

Társasmonológ

- A - Mindent levittem a kocsiba. Indulhatunk? Igazán kár itt hagynia ezt a gyönyörű lakást. Tágas is, lakajos is, odaát biztosan nem talál könnyen hasonlót. Én mindenesetre nem mondanám fel. Lehet, hogy nem is fogja majd jól érezni magát és visszajön, ahogy mondta, akkor meg megint kereshet másikat. Ezt a képet meg itt felejtette, leviszem a többihez.
- B - Hagyja ott. Majd én elrakom.
- A - Lassan indulnunk kellene, elég hosszú út áll előttünk és nekem még holnap reggel vissza is kell jönnöm, mert a kocsinak délre a garázsban kell lennie, aztán...
- B - Most menjen el ebédelni, igyon egy sört, aztán jöjjön vissza értem egy óra múlva. Addigra én is készen leszek.
- A - Rendben van. Lent várom a kocsiban. De... lent várom.
- B - Köszönöm. Halló! Tessék! Nem, kérem, tévedni tetszett. Téves. Tévedés. Nem, kérem, nem tudom megmondani, ez nem az a szám. Értse meg, téves! Hogy a fenébe nem képes megérteni? Annyi mindent nem vagyunk képesek megérteni. Persze általában nem rossz szándékból, nem valamilyen képességihiány miatt. Csak a körülmények lehetetlen összejátszása révén, amikor a dolgok elvesztik egy pillanatra a valószínűségüket. Az ember csak áll és szeretne valamit érteni, valamit megérteni, de ehhez időt kell nyernie. Na, hát most sikerült. Van még egy órám. Kár, hogy tudom, avval az idővel, amit a folytonos halogatással nyerek, végül még sem tudok mit kezdeni. Mindig csak ugyanott vagyok. Tervezek, módosítok, határidőket szabok és változtatok, aztán mégis mindig csak ugyanott vagyok. Mindig csak várok valamire, ami segít, ami megoldást hoz, aztán végül csak én kényszerülök dönteni. Mindig dönteni. Pedig előre tudom, bárhog is döntsek, ha én döntök, csak két rossz között lehet választanom. Soha nem tudom, hogyan keveredek bele mindenbe, de kifelé mindig magamnak kell utat keresnem. Mindenki engem választ! Beleélik magukat az életembe és elhitetik velem, hogy mindenről én tehetek. Még a tárgyak is rám akaszkodnak. Belépek egy idegen lakásba, és a bútorok összesúgnak mögöttem, mert már eldöntötték, hogy hozzájuk tartozom. Jól illik a szemem színe a politúr színéhez. Persze titkos jeleket váltanak a

gazdájukkal is. Jelzik, a vad besétált a csapdába! Míg én mit sem sejtve kedélyeskedem: milyen hangulatos ez a lakás! (*feleség be*)

C - Tetszik? De mért nem veszi le a kabátját? Ne haragudjon, de én is csak nemrég jöttem meg, még nem volt időm levenni minden huzatot. Segítene?

B - Hogyne.

C - Tudja, minden nyáron két hetet a szüleimnél töltök a tengerparton. Szükségem van ennyi pihenésre, ha már egész évben ki se szállok a verkleiből.

B - Tessék?

C - Ó, ez csak olyan buta szólás. Errefelé a munkát szoktuk verklinek nevezni.

B - Sajátságos.

C - Azt mondja?

B - Eddig még nem hallottam.

C - Remek, remélem, mindjárt meg is ihleti, s valami frappáns társadalmi dráma kulcsmondataként találkozhatunk ismét e... sajátságos kifejezéssel.

B - Bravó! (*taps*)

C - Az isten szerelmére, miért nem veszi már le a kabátját?

B - Bocsánat, teljesen meg is feledkeztem róla.

C - Mit iszik?

B - Köszönöm, semmit.

C - Na, csak egy kortyot, a hangulat miatt.

B - Nem. Köszönöm, de én egyáltalán nem iszom.

C - Hogy?

B - Egyáltalán nem iszom alkoholt.

C - Beteg?

B - Nem, csak... nem iszom.

C - Alkoholista drámaírókról már hallottam, egy jó párat ismerek is, de hogy egyáltalán ne igyon... lehet, hogy nem is dohányzik?

- B - De, azt igen.
- C - Már megijedtem.
- B - Miért? Azt hiszem, egyébként teljesen normális vagyok.
- C - Hát, ha a mi társulatunkkal akarja bemutatni a darabját, akkor engedje meg, hogy ezt kétségbe vonjam.
- B - De hiszen ez egy sikeres társulat!
- C - Hála a vendégszínészeknek. Itt tíz éve nem játszott az állandó társulatból senki főszerepet.
- B - Már tíz éve itt van?
- C - Nem, de tudom.
- B - Hát, most fog. Végeredményben az ön szerepe is főszerep.
- C - Legyen nyugodt, azzá is teszem.
- B - Nem szeretném, ha a darab rovására vetélkednének.
- C - Ezt bízza csak a rendezőre!
- B - És magukra?
- C - És ránk.
- B - De én nem egyes emberek teljesítményére vagyok kíváncsi, én...
- C - Pedig itt nincs más. Nincs társulat, nincs csapatmunka, csak egyes emberek, egyéni sikerek, így aztán a bukás is egyes emberek bukása. És higgye el, ez a maga szerencséje. Itt darab még nem bukott meg. Előfordult, hogy bemutató után bizonyos szerepeket újra kellett osztani, de a színház, mint mondta, sikeres.
- B - Én bízom benne, hogy ez most mégis másképp lesz.
- C - Hogy értsem ezt? Meg akarja buktatni a színházat?
- B - Nincs valami hízelgő véleménnyel a darabomról. Abban bízom, hogy egy igazi társulatot fogok a színpadon látni, akik együtt tudnak, egymást segítve...
- C - Csak bízson nyugodtan, az semmibe nem kerül. Bízson, csak el ne bízza magát!

- B - Úgy nézek én ki?
- C - Tudja, a gátlásos emberek könnyen átesnek a ló túloldalára.
- B - És ha szabad tudnom, miből gondolja, hogy én gátlásos vagyok?
- C - Nem gondolom. Tudom.
- B - És persze azt is tudja, hogyan kell bánni velem?
- C - Természetesen.
- B - Tehát felesleges is ellenkezni, úgyis a kezében vagyok.
- C - A karmaim között.
- B - Mondja, miért hívott fel magához a próba után?
- C - Meséljen magáról!
- B - Mit meséljek? Nincs mit meséljek. Jobban ismer, mint én magamat. Vagy nem?
- C - Semmit se tudok az életéről. Akár hazudhat is, még tiszta lap.
- B - Az életéről? Mit akar tudni?
- C - Amit ilyenkor a nők általában.
- B - Ilyenkor? Milyenkor?
- C - Nős?
- B - Elvált.
- C - Régen?
- B - Alig két éve.
- C - Gyerekek?
- B - Nem válaszolt az előbb, miért hívott fel?
- C - Mert tudtam, hogy feljön.
- B - Úgy értem, mi van mögötte?

- C - Mi a hátsó gondolatom? Látja, ez a kérdés nem vall nagy önbizalomra. Arra kíváncsi, hogy mit akarok elérni? Hogy írjon nekem még egy monológot a második felvonásra.
- B - Mondja, miért gondolta, hogy ehhez szükség van erre?
- C - Miért, megírta volna e nélkül is?
- B - Nem. De honnan tudja, hogy így megteszem?
- C - Onnan, hogy itt van.
- B - És ha most elmegyek?
- C - Nem megy el.
- B - Mert?
- C - Mert kellek magának.
- B - Micsoda végzetes önbizalom!
- C - Micsoda végzetes marhaság!
- B - Micsoda?
- C - Az, hogy még mindig nem tegeződünk.
- B - Mindig ilyen gyors vagy?
- C - Nem, csak ha biztosra megyek.
- B - Hát ilyen egyszerű képlet volnék?
- C - Ilyen egyszerű képlet akartál lenni. Nekem.
- B - És te?
- C - Azt neked kell tudnod.
- B - Semmit sem tudok. Sőt, percről percre nagyobb rejtvényt leszel.
- C - Pedig semmit sem titkolok.
- B - Talán éppen ettől.
- C - Megint nem a lényegről beszélünk.

- B - Miért, mi a lényeg?
- C - Hogy miért jöttél fel? Én most átmegyek a másik szobába. Mondhatnám, hogy elmehetsz, de úgysem mész. Igaz?
- B - *(szünet után)* Igaz. Pedig el akartam menni! Éreztem, hogy nem szabad maradni, de túl hihetetlen volt az egész ahhoz, hogy ne higgyem el. Hogy ne akarjam elhinni. Ne érezzem a valóságát annak, mit mulaszthatok. És persze féltem, hogy nem lesz még egy esély. Ha elmegyek, többet nem lesz alkalmam maradni! De menni is akartam, hogy szembeszálljak vele, hogy megtörjem a magabiztosságát, hogy fölébe kerülhessek. El kellett volna mennem. Ezért kellett volna elmennem.
- C - El kellett volna, de nem mentél, s most hallgathatod sohasem volt barátaid siránkozását, hogy a fejedre nőttem.
- B - Te? Ez kizárt dolog. Az első pillanattól fogva a fejemen álltál. Az első pillantásoddal magad alá gyúrtél, letepertél és megerősakoltál.
- C - Csak ennyi? Silány munka volt. Még ma is a véred szívom ahelyett, hogy egy hajtásra mind kiittam volna.
- B - Képzavar.
- C - Nem zavar.
- B - Te!
- C - Menjünk át a másik szobába.
- B - Az teljesen ki van zárva. Tonyékhoz kell átmenjünk.
- C - Ráérünk később is elindulni.
- B - Nem érünk rá. Nem akarok hajnalban eljönni tőlük.
- C - Akkor ne is menjünk át.
- B - Muszáj, megígértük.
- C - Majd átmegyünk holnap.
- B - Mára ígértük.
- C - Naa...

- B - Gyerünk öltözni.
- C - Megharagszom.
- B - Nem bánom, csak induljunk már.
- C - Nem viccelek.
- B - Ne nyűgösködj!
- C - Ez nem nyűgösködés! Ez egy ilyen nap. Na... gyere.
- B - Te hülye, te!
- C - Nem akarok elmenni, veled akarok lenni.
- B - Tüzelsz, mint egy kályha!
- C - Szoríts magadhoz! A mi gyerekünk szerelemgyerek lesz!
- B - Na jó, menjünk!
- C - Mi baj?
- B - Semmi, menjünk! (*a nő csókolgatja*) Kérlek, ne csináld!
- C - Te ne csináld. Három napja most értél hozzám először.
- B - Előtte meg három napig ki sem másztunk az ágyból.
- C - Pfuj!
- B - Mért, nem így volt?
- C - Nem tudom, mért kell erről így beszélned?
- B - Na, hagyjuk ezt és menjünk.
- C - Mindig csak én legyek tekintettel rád. Néha igazán törődhetnél az én bajaimmal is.
- B - Miért, most mi bajod?
- C - Nem csak most, egyáltalán.
- B - Miért, egyáltalán mi bajod?
- C - Szükségem van egy kis figyelemre, gyengédségre!

- B - Mindenkinnek szüksége van rá, de erről most nem nyitok vitát.
- C - És én igyekszem is mindent megadni neked.
- B - Ezt úgy mondod, mintha én nem igyekeznék.
- C - Hát nem viszed túlzásba.
- B - Jó, nem viszem túlzásba, de azért nem vagy elhanyagolva.
- C - Hiszed te. Olyan vagyok, mint egy intézeti gyerek, aki ünnepnapokon kap egy kis szeretetet.
- B - Hagyjuk ezt. Mondtam már, hogy nem akarok erről beszélni. Ne haragudj. Ideges vagyok. Majd máskor. Most mind a ketten fel vagyunk húzva.
- C - De nem én vagyok a fehérmájú!
- B - Ez most hogy jön ide? Én ezt egy szóval se mondtam.
- C - Még szerencse.
- B - A fenébe is! A végén még kiderül, hogy én vagyok impotens.
- C - Ezt meg én nem mondtam. De ha neked kedved van, én sohasem zárkózom el. Te viszont...
- B - Én viszont elzárkózom, mert nem hiszem, hogy akkor is jó lenne...
- C - Mért, hát nem szokott jó lenni velem?
- B - De igen, nagyon is, csak...
- C - Hát akkor?
- B - Vannak helyzetek, amikor...
- C - Mondd meg, ha valami bajod van velem!
- B - Nincs semmi bajom.
- C - Hát akkor miért? Miért? Már nem szeretsz annyira?
- B - Dehogynem! Hogy mondhatasz ilyet?
- C - Én is szeretlek, hidd el, hogy szeretlek, és csak jót akarok neked.

- B - Jól van, jól. Csak ne sírj már. Nincs semmi baj. Na, szedd össze magad. Átszaladunk Tonyékhoz, aztán sietünk haza. Na, most mért bőgsz?
- C - Menj csak egyedül.
- B - Ne csináld ezt, mindkettőnket várnak.
- C - Ne haragudj, én igazán nem tehetek róla. Nem is tudom, hogy mi bajom van. Lehet, hogy csak azért vagyok ingerült, mert holnap megjön a havim. Menj el nyugodtan egyedül, nem lesz semmi bajom.
- B - Mért, fáj valamid? Nem vagy jól?
- C - Nincs semmi baj, menj csak nyugodtan. Én addig lefekszem. *(ki)*
- B - Halló! Szia, Tony! Igen, én vagyok. Nem, nincs semmi, azaz borzasztóan megfájdult a fejem. Igen. Tudod, hogy nekem nem szokott. Azt hiszem, megfáztam egy kicsit. Igen, én is úgy gondoltam. Megyek, lefekszem és kiizzadom. Persze. Felhívlak. Holnap. Helló. Színésznő, színésznő. Színésznő! Hiába. A színházban írhatok neki szöveget, mégis mást játszik, itthon pedig... Mindenütt rögtönöz. Rögtönzött már az első találkozásunkkor is, és azóta is egyfolytában. A kapcsolatai, az érzelmei, a haja színe és az ebédje, mind-mind csak rögtönzés, pillanat és alkalom szülte tévedés és félreértés, mint amilyen az egész kapcsolatunk volt. A kapcsolatunk? Társasmonológ. Igen, ez a legjobb. Társasmonológ. Tessék. Mit szólsz hozzá?
- C - *(be)* Ennyi az egész?
- B - Ez még csak az eleje. Tíz, tizenkét ilyen váltást gondolok. Mindig ugyanabban a környezetben, egyszer a férfi, egyszer a nő.
- C - Társasmonológ. Ez most hol van? Egy buszon?
- B - Egy presszó teraszán.
- C - „Lám csak, ez a fiatalember látszólag tudja, hogy hová siet. Dolga van. Talán épp munkába megy, vagy a postára, hogy feladjon egy táviratot: fiam született. Anna jól van. Csókol fiatok. Nem. Az arcára más van írva. Inkább randevú. Magas szőke lány egy vendéglő teraszán, vagy egy hirdetőoszlop előtt, esetleg egy köztéri óra alatt. Ez itt elég suta. Nem mehet messzire, valahol itt várja a közelben. Sudár, kecses lány, szőke fürtjei a vállát borítják, kék szemével kutatja a járókelők között a réseket, hol bukkan fel, akire vár. Ma kivételesen nem ő késett, de nem fog szemrehányást tenni, mint ahogy a fiú sem szokott.

Aztán karon fogva elsétálnak. Bár az már nem divat. A lány kicsit affektál, majd néhány szerelmes szó után egy moziban kötnek ki. Vagy nem. Persze mindegy, számomra mindez úgy fog lezajlani, ahogy elképzelem. Az ő világuk, az ő életük. No és az enyém, a miénk? Tervek, ötletek és véletlenek vagyunk egymás életében. Suhanó árnyak, lökdösődő alakok a villamoson. Ismeretlen és alig ismert melléktényezők. No és a virág, fiatalember? Legalább virágot vigyen. „

B - „Néhány napja izgatott vagyok. Nem is tudom, hogy mi történt velem, de valahogy semmi sem sikerül. Egy eszpresszó terasza előtt kezdődött az egész, ahol épp csak egy pillanatra megálltam, hogy meggyújtsam a cigarettámat, és ekkor valami kimondhatatlanul furcsa érzés lett úrrá rajtam. Úgy éreztem, nem lehet véletlen, hogy éppen itt álltam meg. Talán az imént, amikor végigtekintettem a teraszon, láttam valamit. Igen, valamit látnom kellett. Valakit. A feleségem – villant át az agyamon! Az első feleségem. Mindez persze csak egy másodperc volt. Épp annyi idő, ameddig az ember az öngyújtót a szája elé emeli. Az ujjam a tűzkő hengerén, és várok. Még egy másodperc, kettő, három, és amikor már szörnyen nevetségesnek és kényelmetlennek érzem a helyzetet, és úgy gondolom, hogy mindenki engem figyel, lassan a bejárat felé fordulok. Persze senki sem figyel. Az öngyújtó még mindig a cigarettám előtt táncol, de nem lobban fel a lángja. Kezem tehetetlenül hullik alá. Nyelvem hegyével a szájam sarkába tolom a cigarettát, és bambán bámulok előre. Tőlem jobbra, a terasz bejárata mellett egy asztalnál ült a feleségem, illetve a nő, akit nem is tudom miért, hasonlatosnak találtam. Önkéntelenül elindultam feléje, és máris a teraszon álltam. Zavartan leültem egy asztalhoz, ahonnan jól láthattam. Csak néztem és egyre azt kutattam, mi az a vonás, az a mozdulat, ami így megbabonáz. Furcsa, de ahogy néztem az alteregót, egyre inkább hasonlítani kezdett a volt nejemre, illetve nem is rá, hanem mindarra, ami belőle hiányzott. Egy harminc év körüli nő ült előttem, aki pont olyan volt, amilyen a feleségem soha nem lehetett volna. A nő intett a pincérnek, fizetett és elment. Sokáig néztem utána, s csak akkor, amikor végleg eltűnt az utcán járó háta és arcok között, csak akkor vettem észre, hogy a nyáltól átnedvesedett füstszűrővel a cigaretta még mindig ott lóg a számban. Bosszúsan hajítottam a hamutálba. Aztán rendeltem egy sört, és mindjárt ez volt az első tünet. Soha nem iszom sört. Nem szeretem. Akkor is ott hagytam. De azóta valahogy nem találom a helyem. Semmi nem akar igazán sikerülni és folyton attól rettegek, , valahol megint találkozni fogok vele, de akkor már nem engedem el.”

- C - Anyámnak mindig feltűnően fiatal szeretői voltak. Ez persze csak akkor tűnt fel, amikor engem is érdekelni kezdtek a férfiak. Egyszer, talán tizenhét éves lehettem, épp zuhanyoztam a fürdőszobában, amikor anyám váratlanul hazajött, és nem egyedül. Bedugta a fejét az ajtón, és bár nem értettem, mit mondott, nem volt nehéz kitalálni. Még mielőtt válaszoltam volna, magamra hagyott. Kimásztam a kádból, megtörülköztem és csak akkor vettem észre, hogy minden ruhámat kinn hagytam a szobámban. Már majdnem kiléptem az ajtón, amikor meghallottam a férfi hangját. A szívem a torkomban dobogott. Én bent meztelenül, a ruhám kint abban a szobában, ahol éppen most telepedik le a hintaszékembe az ismeretlen úr, természetesen szembe az ajtóval. Mindezt a kulcslyukon át láttam, és úgy tűnt, a helyzetem kétségbeejtő. Nem is tudtam, hogy nevessek-e kínomban vagy sírjak. Aztán hirtelen ötlettől vezérelve kettőt belerúgtam az ajtóba és nagyot kiáltottam: anya! Hirtelen előre görnyedtem és újra kilestem a kulcslyukon. A szoba közepén egy rémült arcú embert láttam. Elindult felém, nyilván, hogy segítsen, majd hirtelen megtorpant és a konyha felé fordította segélykérő tekintetét. Ide-oda toporgott szerencsétlen, amíg anyám be nem jött és felismerve a helyzetet be nem adta a ruhámat. Egy hét múlva elvesztettem a szüzességemet. Aztán hat hónapig együtt éltem anyám szeretőjével. Később ezen sokat nevtünk. Még akkor is, amikor egyikünknek sem volt senkije.
- B - Ezt soha nem mesélted.
- C - Nem kérdezted.
- B - Mit kérdeztem volna? Hogy ki volt az első?
- C - Azt?
- B - Nem érdekelt. Gondoltam, ha fontosnak tartod, úgyis elmeséled.
- C - Nem tartottam annak. Bánt?
- B - Nem, dehogy.
- C - Akkor jó. Nincs mit takargatnom.
- B - Tudom.
- C - Nem tudod. Csak reméled.
- B - Mondani akarok valamit.
- C - Én is.

- B - Most nem azt. Egy fontosabbat. Valamit, amit még nem mondtam el magamról.
- C - Titok? Biztos, hogy el akarod mondani?
- B - Nekem van egy fiam.
- C - Tudom, láttam az igazolványodban.
- B - Miért nem szóltál?
- C - Gondoltam, ha fontosnak tartod, úgyis elmeséled.
- B - Régóta tudod?
- C - Jó ideje nem láthattad. Én is szívesen megismerném. Hány éves?
- B - Öt.
- C - Nyugodtan elhozhatnád. Tudod, hogy mennyire szeretem a gyerekeket. És ga már úgyis...
- B - Nem lehet.
- C - Nem engedi az anyja?
- B - Nem az anyjánál van. Tudod, ő beteg.
- C - Beteg? Nem értem.
- B - Valami genetikai probléma. Olyasmi, amit örökölni szoktak. Egy intézetben van, állandó orvosi felügyelet alatt. Látogatni is csak ritkán lehet.
- C - Mégis milyen betegség?
- B - Ez egyfajta fogyatékoság.
- C - És mennyire... Melyiktőktől örökölte?
- B - Azt nem... lehet tudni. Lehet, hogy tőlem, de...
- C - Úristen!
- B - Tudom, hogy régen el kellett volna mondanom, de azt hiszem, hogy most se volt késő.
- C - Nem, nem volt késő. Nem késő.

- B - Nem tudtam, hogy a kapcsolatunk mennyire...
- C - Persze, értelek, nem tudhattad.
- B - Nincs semmi baj?
- C - Nincs. Most el kell mennem, várnak a színházban. Te csak írd tovább. Amit meséltem, azt ne írd meg.
- B - Miért?
- C - Nem tudom. Azt hiszem, nem akarok történelem lenni, mint az első feleséged. Különben azt csinálsz, amit akarsz.
- B - Értem. Mikor jössz haza?
- C - Nem tudom.
- B - Ráérsz. Ma még elég sokat kell dolgoznom.
- C - Nem baj. Szia. *(ki)*
- B - Szia. A fiatalember felszállt a buszra és rögtön jobbra fordult. A busz csuklós volt, ismerik önök is. Nos, ebben a csuklóban, vagy forgóban, vagy miben helyezkedett el a fiú. Hátát a gumiredőket védő korlátnak vetette és kezeit mélyen a kabátja zsebébe süllyesztette. Ekkor a busz – értik, ugye – szóval, a busz egy hirtelen rándulással elindult, a fiatalember pedig csak bámult ki a buszból és éppen arra gondolt, hogy rá kéne jönnie valamire. A kocsni élesen kanyarodott, és a férfi egész testsúlyát a gerincének azon a pontján érezhette, ahol az a korláthoz ért. Ferdén kifelé nézett az ablakon és házakat látott elsuhanni, periodikus ismétlődéssel. 11, 12, 13, 14... újra és újra ugyanazok a házak, és a kanyar még mindig centrifugális erejével préselte a fiút a korláthoz. A fiatalember a GYÁR kapujában állt. Háta még sajgott, de a busznak már csak a hátsó lámpái látszottak. Az épület homlokzatán az óra az utolsó két percben kezdett, hogy aztán elektronikus jelt adjon a föléje szerelt szirénának. A fiú várt, és amikor dobogó motorral újra maga mögött érezte társát, hideg léptekkel elindult a kapu felé, majd megfordult, húsz lépést tett előre, hármat felfelé, jobbra fordult és megállt. És hölgyeim és uraim, most kérem, hogy nagyon figyeljenek, mert most egy különösen fontos rész következik. Ugyanis az a busz, amin a fiú újból ott állt, az elindult visszafelé.
- C - *(be, lefekszik a földre)* Örülsz, hogy eljöttünk?
- B - Persze, hogy örülök.

- C - Nem látszol valami lelkesnek.
- B - Csak nézelődök. Tetszik, hogy minél messzebbre nézek, annál kékebb a tenger.
- C - Mit gondolsz, ha le akarnánk festeni, hány féle kéket kéne használnunk?
- B - Nem tudom. Sokat. Jól érzem magam.
- C - Biztos?
- B - Egész biztos. Csak szokatlan ez a semmittevés. Hiányzik az írógépem. Meg kéne egy új szerződés.
- C - Rád fért már egy kis pihenés.
- B - Nem voltam fáradt. Ez a lézengés sokkal jobban fáraszt, mint a munka. Igaz, otthon sem lenne mit csinálnom.
- C - Két nap alatt megszokod. Képzeld, új ötleteim vannak a táncdarabunkhoz.
- B - Hát Tony még mindig nem mondott le róla?
- C - Nem hagyom. Még semmi véglegeset nem tudok, de képek már vannak bennem. Például az elején Bach zenére egy átvonulás, ahol a lányok mindig így mennek és csak a felütésre csinálnak egy ilyen mozdulatot, a fiúk pedig végig így kísérik őket. Meg egy nagy körtánc is kezd kialakulni bennem.
- B - Azt hiszem, nem a mozdulatok, ötletek köré kéne csinálni a darabot, hanem fordítva, a darab történetét kellene kitölteni, tartalmasabbá tenni mozdulatokkal, ötletekkel.
- C - De hát ez ugyanaz! Én itt bent már egészen érzem az egészet. Az első felvonás végén például egy gúlát építenek, de úgy, hogy...
- B - Tényleg nem értelek, minek fogsz bele ilyesmibe. Tehetséges, sikeres színésznő vagy, és akkor egy ilyen marhasággal akarsz megbukni.
- C - Ez azért rosszul esett, hékás! Miért nem hiszel abban, hogy jól is sikerülhet?
- B - Mert ismerem a képességeidet. A suszter maradjon a kaptafánál. Ne ártsa bele magát a más dolgába. Te remekül táncolsz, de se a dramaturgiához, se a koreografáláshoz nem értesz, ez pedig színház és nem egy vidéki gimnázium táncgara. Eleve elvetélt dolog. Sőt, direkt elabortált!

- C - Mi? Mit tudod te?
- B - Nem akarlak áltatni és ez az igazság.
- C - Hogy mondhatasz ilyet? Honnan veszed magadnak a bátorságot, hogy ilyeneket mondj? Te semmit nem értesz! Semmit! Mit tudod te, mit jelent az, hogy abortált! Engem kérdőjelez meg, ha a munkámban nem hiszel!
- B - Én csak nem akarom, hogy kudarc érjen.
- C - Te csak semmit ne akarj!
- B - Nyugodj meg!
- C - Nem nyugszom! Én is mondhatnám neked, hogy milyen hülyeségeket írsz, hogy képtelenség a színpadon elmondani és minden második mondatodat kénytelen vagyok átírni, és még ezer dolgot, de soha nem mondtam, mert szeretlek, és ha valakit szeretek, akkor azt segítem, és nem gátolom.
- B - Jól van, bocsáss meg. Bocsáss meg, nem úgy gondoltam.
- C - Hagyjál békén.
- B - Értsd meg, hogy én csak jót akartam.
- C - Köszönöm!
- B - Na, most mit akarsz még? Bocsánatot kértem, elismerem, hogy nincs igazam, mit akarsz még?
- C - Gyűlöllek.
- B - Mi?
- C - Néha meg tudnálak ölni.
- B - Te nem vagy normális.
- C - Mért vagy ilyen hideg?
- B - Én? Tudod te, miket beszélsz?
- C - Miért nem jó nekünk együtt?
- B - Eddig jó volt.
- C - Neked.

- B - Mi az, hogy nekem?
- C - Nem törődsz velem.
- B - Mást sem csinállok, csak veled törődök. Ha nem vagy a színházban, egész nap a nyakamon ülsz.
- C - Mert magadtól eszedbe sem jutna, hogy egy jó szót szólj. Semmi mást nem kéne tenned, mint néha megölelni és valami kedveset mondani.
- B - Ha nem mondom, úgyis kiprovokálsz.
- C - De miért kell kiprovokálni?
- B - Ha türelmesen kivárnád...
- C - Várhatnék hetekig.
- B - Jó, nem vitatkozom.
- C - Csak egy kis figyelmet, szeretetet.
- B - Jó, igyekszem.
- C - Én sem leszek olyan követelőző. *(ki)*
- B - Hiszen, ha csak azon múlna, hogy az ember egyik nap eldönti, hogy másnap milyen is lesz... Minden reggel más ember ébredne az ágyunkban, mert soha nem volnánk megelégedve az előző napi alakunkkal. És ha mégis, akkor a környezetünk tiltakozna ellene. De nem tudunk, én sem tudok egyik napról a másikra megváltozni, és másokat sem tudunk megváltoztatni. Az ember a társát készen kell kapja, mint egy konfekció ruhát. Ha bárhol szorít, az évek során csak sebek keletkeznek, és a sebek elfertőzik az egész mindenséget. Elfáradtam. Kifogytak a tartalékaim. Mindketten csak visszafogjuk a másikat. Talán, ha néhány évvel később találkozunk, és nem menekülésnek válasszuk egymást, hanem megfontoltan, felelősségteljes döntés során... nem tudom, de talán tovább tartott volna. Elmegyek.
- C - Miért?
- B - Nem jó ez már.
- C - Van valakid?
- B - Nincs.

- C - Akkor miért?
- B - Nem jó ez már.
- C - Miért nem? Mit kéne tennem?
- B - Semmit. Nem te tehetsz róla. Nem csak te. Mindketten hibásak vagyunk. Azt hiszem, egyáltalán nem illünk össze.
- C - Miért nem?
- B - Azt nem tudom.
- C - Már nem szeretsz?
- B - De szeretlek, épp úgy, mint régen, csak már nem tudok veled élni.
- C - De hát ilyen nincs. Hogy lehet, hogy két ember, aki szereti egymást és már annyi mindent megtett egymásért, nem tud együtt élni?
- B - Nem tudom, semmit nem tudok.
- C - Adj még egy lehetőséget.
- B - Kinek?
- C - Magadnak. Próbáld meg még egyszer! Én sem futottam el, pedig meg lett volna az okom. Én mindent megteszek. Nem zavarlak, megváltozom, amit csak akarsz! De most szükségem van rád!
- B - Nem lehet. Most nem lehet.
- C - Mért nem? Ha hinnél benne, minden jobbra fordulhatna. Csak néhány hetet várjál, amíg kiderül, hogy sikerül, vagy nem. Ha aztán is menni akarsz, hát jó, de adj még egy esélyt nekünk!
- B - Elfáradtam. Most nem tudom újra kezdeni. Talán egy hónap múlva, vagy egy év múlva igen, de most nem.
- C - Mért nem? Ha tényleg szeretsz, meg kell próbálnod!
- B - Értsd meg, most nem lehet. Ugyanoda jutnánk, ahol most vagyunk.
- C - Ne menj el!
- B - El kell mennem.

- C - Legalább a reményt ne vidd el!
- B - Nem ígérhetek semmit.
- C - Várni foglak.
- B - Ne várj. Ha mégis jönnék...
- C - Legyen ez egy új kapcsolat. Jönni fogsz.
- B - Ne csald meg magad.
- C - Ismerlek.
- B - Tudom. Jobban, mint én magamat.
- C - Hova mész?
- B - Anyámékhoz.
- C - Nem foglak zavarni. Néha felhívhatnál. Csak épp hogy halljam a hangod. Ha valamire szükséged van, akkor van kulcsod. Ha nem akarsz találkozni velem, gyere olyankor, amikor a színházban vagyok. Ha nem akarsz, nem muszáj hívnod sem, de jól esne. Ha pedig szükséged van rám, megtalálsz, de jól gondold meg, ne gyere túl korán, csak ha már biztos vagy benne, hogy minden másképp lesz, mint eddig volt. Jövő héten én is elutazom pár napra a szüleimhez. Üres lesz a lakás, azt csinálsz, amit akarsz, de légy szíves és kímélj meg attól a rendetlenségtől, amit a múltkor is csináltál. Nem bánom, ha festesz, de vigyázz a bútorokra és a szőnyegre. Azóta sem tudom kiszedni a festéket a padlószőnyegből. Kaját hagyok, amennyi kell, de ha nem tetszik, főzhetsz is, bár jobban szeretném, ha nem tennéd. Inkább menj le egy étterembe. Gondoltam rá, hogy velem jöhetnél, de biztonságosabb, ha itthon hagylak, nem szeretném, ha megint összeugranál anyámmal.
- B - Nem tehetek róla, ha nem értjük meg egymást.
- C - Elégé gonosz dolgokat mondtál neki.
- B - De igazam volt.
- C - Akkor is.
- B - Nézd, ezt már ezerszer megbeszéltük. Ha hívtál volna, akkor sem mentem volna veled.

- C - Azért be kell látnod, hogy nekem le kell mennem néha.
- B - Persze, nem is azért mondom.
- C - Én azt is tudom, hogy neked volt igazad, de hát mégis csak az anyám.
- B - Világos, én megértelek, de el kell ismerned a felelősségét a közös dolgainkban. Biztosan minden egészen másképp alakult volna, ha ő annak idején nem csak magával, hanem veled is foglalkozik.
- C - Ez igaz, de szerintem most már semmi jelentősége.
- B - Számomra van.
- C - Miért?
- B - Mert mindkettőnket megkímélt volna egy csomó fölösleges szenvedéstől.
- C - Mit számít ez most már? Együtt vagyunk, és együtt jó.
- B - Igen.
- C - Nem gondoltad meg? Nem jössz be?
- B - Minek? Majd benézek, ha már színpadon próbáltok. Unom magam az olvasópróbákon. Az új rendezőtök hogy működik?
- C - Még nem tudom.
- B - Nagyon beharangozták.
- C - Jó ötletei vannak, de hogy mi lesz belőlük, az csak a színpadon dől el.
- B - Na, látod!
- C - Sietek haza.
- B - Jó.
- C - Mit csinálsz? Csak nem akarsz most neki állni festeni?
- B - Mért, nem mindegy, hogy az ember milyen napszakban áll neki?
- C - Írnod kéne.
- B - Nincs kedvem.
- C - Miért?

- B - Szeretném, ha itthon maradnál.
- C - Nem lehet, próbám van.
- B - Tudom... de ha betelefonálnánk... azt a három mondatot beolvashatná más is.
- C - Nem három mondat. Elég rendes szerepet kaptam, és még hozzá is írt a szerző vagy két oldalt. És különben is, akármennyi is, nekem ez a szerep most nagyon fontos.
- B - Hozzáírt?
- C - Képzeld! Egyébként is kedves figura. Kedves, de tudja, mit akar. Megértő, segítőkész, de határozott. Ő is elvált. Egyébként ma kapom meg a végleges szövegemet, ezért nem szeretnék késni sem.
- B - Persze, nem is azért mondom. Igazad van. Nem is akartam szólni, csak te kérdezted. Menj csak. Mikor jössz?
- C - Nem tudom. Valami kis összejövétel is lesz próba után, oda is be kell nézнем egy kicsit, tudod, hogy van ez. Majd sietek. És nagyon szépen kérlek, hogy ha festesz, húzd fel a bútorokra a huzatot, azt könnyebb kimosni! És öltözz át!
- B - Sokáig én magam sem értettem, hogy mi ez a hülyeség a festéssel. Soha nem tudtam igazán rajzolni. Festeni meg nem is tanultam. Valahogy mégis egész jó képeket sikerült csinálnom. Persze elsősorban mindenféle fantáziarajzokat, soha nem volt szörnyeket, lángoló madarakat, romos városokat. Aztán egyszer lefestettem őt is. Nem tudom, hogy sikerülhetett. Persze voltak hibái, de egészen hasonlított. Többet nem is festettem. Éreztem, hogy ennél jobb képet úgysem tudnék csinálni, sem róla, sem másról. Mikor elment, sok képemet magával vitte, szinte mindegyiket. Ezt itt hagyta. Nem tudom, miért. Szeretett rejtélyeket hagyni maga után és én azóta százféleképp is magyaráztam ezt, de nem hiszek egyik magyarázatban sem. Még két képet hagyott itt. Az egyikben egy sebzett madár száll a fészkére, a másikon egy hegytetőn villám sújtotta magányos fa áll. Elment, pedig tudta, hogy én nem fogom várni. És mégis, ha most felhívna telefonon és azt mondaná, visszajön, visszafogadnám. Ha most belépne ezen az ajtón és azt mondaná, bocsássak meg neki, megbocsátanék. Ha most belépne ezen az ajtón, és azt mondaná...
- A - Bocsásson meg, uram, de nem várhatunk tovább. Most már igazán mennünk kell.
- B - Igen, tudom. Mennünk kell.

A - Én megértem önt, de...

B - Igen, igen. Menjünk, nem várhatunk. Pedig mindent előlről kezdtem volna.
Megint előlről.

(kimennek, csörög a telefon, sötét)